

Sygn. akt I C 388/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Pręcerek

Protokolant : st.sekr. sądowy Wioletta Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2017 roku w Lidzbarku Warmińskim na rozprawie

sprawy

z powództwa R. T. (1)

przeciwko (...) spółki akcyjnej V. (...)
z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda R. T. (1) kwotę 22.889,43 zł (dwadzieścia dwa tysiące osiemset osiemdziesiąt dziewięć złotych i 43/100) z odsetkami ustawowymi, z tym że od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda R. T. (1) kwotę 3.993,87 zł (trzy tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt trzy złote i 87/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego ;

III. nakazuje zwrócić powodowi R. T. (1) ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim kwotę 67,13 zł (sześćdziesiąt siedem złotych i 13/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki zapisanej pod pozycją 50000763720;

IV. nakazuje zwrócić pozwanej (...) spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lidzbarku Warmińskim kwotę 67,13 zł (sześćdziesiąt siedem złotych i 13/100) tytułem niewykorzystanej zaliczki zapisanej pod pozycją 50000766136.

SSR Agnieszka Pręcerek

Sygn. akt: I C 388/15

UZASADNIENIE

Powód R. T. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. (zwanej dalej InterRisk) kwoty 22.889,43 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia autocasco pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Ubezpieczenie obejmowało pełny zakres, z wariantem rozliczenia szkody „warsztat”. W Ogólnych Warunkach Ubezpieczenia wskazano, że szkodą całkowitą jest szkoda, w której koszt naprawy liczony według części

producenta oraz stawek za roboczogodzinę stosowanych przez A. – przekracza 70% sumy ubezpieczenia, przy czym suma ubezpieczenia wynosiła 38.000 zł- tak więc musiało przekraczać 26.600 zł. W okresie trwania umowy AC pojazd powoda uległ uszkodzeniu

tj. w dniu 19 lipca 2013 roku powód spowodował kolizję drogową. Samochód powoda uległ uszkodzeniu a on zlecił naprawienie szkody D. W., przy czym naprawa miała zostać wykonana maksymalnie w cenie mieszczącej się w kwocie stanowiącej wartość 70% sumy ubezpieczenia. D. W. dokonał naprawy zgodnie z umową. Kalkulacja kosztów naprawy wysłana pozwanemu opiewała na kwotę 26.295,46 zł i została wystawiona faktura za naprawę pojazdu powoda na tą właśnie kwotę. Pozwany zakwalifikował szkodę jako całkowitą wskazując, że kosztorys jest niezgodny z technologią naprawy. W następstwie stanowiska pozwanego D. W. złożył przeciwko powodowi pozew o zapłatę kwoty za naprawę pojazdu. Prawomocnym wyrokiem Sąd Rejonowy w O. w sprawie sygn. akt I C 1843/13 zasądził od powoda na rzecz D. W. kwotę 16.610,75 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty. Powód w dniu 29 lipca 2015 r. dokonał zapłaty należności wynikającej z wskazanego wyżej wyroku, tj. 16.610,75 zł należności głównej i 3.078,68 zł odsetek ustawowych. Powód w niniejszym postępowaniu domaga się zasądzenia od pozwanego kwoty 19.689,43 zł zapłaconej D. W. oraz zwrotu poniesionych przez niego kosztów w postępowaniu sygn. akt I C 1843/13, tj. 800 zł zaliczki na opinię biegłego i 2.400 zł kosztów zastępstwa procesowego (pozew k. 3-9).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu podnosząc, że powód nie udowodnił szkody oraz jej wysokości (odpowiedź na pozew k.130-132).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia autocasco samochodu osobowego marki B. (...) o numerze rejestracyjny (...) na okres od 06 lipca 2013 r. do 07 maja 2014 r. Powód ubezpieczył pojazd w pełnym zakresie, zastrzegając wariant rozliczenia szkody „warsztat”, ze zniesieniem udziału własnego w szkodzie. Suma ubezpieczenia wynosiła 38.000 zł. Do przedmiotowej umowy autocasco zastosowanie miały Ogólne Warunki Ubezpieczenia Pojazdów Autocasco, zgodnie

z którymi szkodą całkowitą jest szkoda, której koszt naprawy liczony według cen części producenta oraz stawek za roboczogodzinę stosowanych przez A. przekracza 70% sumy ubezpieczenia.

W dniu 19 lipca 2013 r. doszło do kolizji drogowej spowodowanej przez pozwanego, w wyniku której pojazd powoda został uszkodzony.

Powód zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 24 lipca 2013 roku. Powód wniósł o bezgotówkowe rozliczenie szkody. Powód zlecił naprawę pojazdu D. W. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą D. W. (...) w O.. Powód uzgodnił z D. W., że ma on wykonać naprawę maksymalnie w cenie mieszczącej się w kwocie stanowiącej równowartość 70% sumy ubezpieczenia. Powód udzielił mu upoważnienia do odbioru odszkodowania za naprawę pojazdu wraz z pełnomocnictwem do reprezentowania powoda w procesie likwidacji szkody.

Dowód: polisa k. 11-12 , OWU k. 13-22, upoważnienie k. 23 , akta szkody, zeznania świadka D. W. k.134 v.-135.

D. W. po pierwszych oględzinach samochodu powoda sporządził w dniu 29 lipca 2013 r. kalkulację naprawy na kwotę 22.824,72 zł, którą przesłał pozwanemu.

Po rozebraniu pojazdu D. W. ujawnił dalsze uszkodzenia dotyczące wentylatora, o czym poinformował pozwanego. Następnie w dniu 1 sierpnia 2013 r. zwrócił się do pozwanego o wykonanie dodatkowych oględzin. D. W. naprawił pojazd.

Po naprawie pojazdu D. W. poprosił o weryfikację ponaprawcą pojazdu. Pozwany bez przeprowadzenia weryfikacji w dniu 30 sierpnia 2013 r. wyraził zgodę na wydanie pojazdu powodowi wskazując, że termin oględzin powykonawczych ustalony zostanie z powodem w terminie późniejszym. Powód odebrał swój samochód z warsztatu tego samego dnia.

W dniu 2 września 2013 r. D. W. sporządził kosztorys, z którego wynikało, że koszty naprawy pojazdu powoda wynoszą 29.172,49 zł. Z uwagi na to, że wyżej wskazana kalkulacja była obciążona błędem, w dniu 9 września 2013 r. D. W. sporządził ponownie kalkulację kosztów naprawy na kwotę 26.295,46 zł i w tym samym dniu wystawił fakturę VAT (...) za naprawę pojazdu powoda.

Wszystkie dokumenty zostały przesłane do pozwanego. W odpowiedzi pozwany wskazał, że z uwagi na zaakceptowanie kosztorysu z dnia 2 września 2013 r. oraz fakt, że kosztorys z dnia 9 września 2013 r. jest niezgodny z technologią naprawy, szkodę należało zakwalifikować jako całkowitą.

Dowód: kalkulacje naprawy k. 27-54, wiadomości e-mail k. 24-25, pismo z dnia 18.10.2013 r. k. 26, akta szkody.

Z uwagi na stanowisko pozwanego D. W. wezwał powoda do zapłaty kosztów naprawy, a następnie złożył przeciwko powodowi pozew, w którym domagał się zapłaty kwoty 16.760,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 września 2013 r. do dnia zapłaty. W wyniku toczącego się postępowania przed Sądem Rejonowym w Olsztynie w sprawie sygn. akt I C 1843/13, w którym pozwany brał udział jako interwenient uboczny, zapadł wyrok przeciwko powodowi zasądający od niego na rzecz D. W. kwotę 16.610,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 01 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swojego stanowiska Sąd wskazał, że szkodę należy zakwalifikować jako częściową. Wyrok się uprawomocnił. W toku prowadzonego postępowania powód wpłacił zaliczkę na wynagrodzenie biegłego w kwocie 800 zł oraz poniósł koszty zastępstwa procesowego tytułem ustanowienia adwokata w kwocie 2.400 zł.

dowód : dokumenty z akt I C 1843/13, wezwanie do zapłaty k. 102, odpis wyroku z dnia 13.11.2014 r. wraz z uzasadnieniem k. 95-100, odpis wyroku z dnia 9.07.2015 r. k. 101, karta ewidencyjna umowy zlecenia k. 104, polecenie przelewu k. 105, zeznania powoda

W dniu 29 lipca 2015 r. powód dokonał zapłaty na rzecz D. W. kwoty 19.689,43 zł tytułem należności głównej i odsetek.

Dowód: polecenie zapłaty k. 103.

Pismem z dnia 21 lipca 2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty należności, w terminie 7 dni. Wezwanie powoda pozostało bezskuteczne.

Dowód: wezwanie wraz z dowodem nadania k. 106-107.

Koszt naprawy samochodu powoda marki B. (...) numer rejestracyjny (...) nie przekraczał 70% wartości sumy ubezpieczenia, tym samym była to szkoda częściowa.

Dowód: opinia biegłego sądowego M. P. k. 155-172.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację dołączoną do akt, akt szkody oraz dokumentację z akt sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w Olsztynie sygn. akt I C 1843/13. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego, a w konsekwencji, poczynał na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Nadto Sąd dopuścił dowód z zeznań świadka D. W., którym dał wiarę jako logicznym i spójnym. Dokonując oceny wiarygodności tychże zeznań Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby zakwestionować ich treść, tym bardziej że podawane w nich okoliczności w znacznej części znalazły potwierdzenie w przedstawionej przez strony dokumentacji i w większości miały charakter niesporny.

Ponadto Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej M. P.. Opinię biegłego Sąd uznał za wiarygodną, gdyż ma one charakter kompletny, całościowy, a także jest rzetelna, sporządzona została bowiem przez biegłego z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Olsztynie, co do którego nie sposób twierdzić, iż zainteresowany był w rozstrzygnięciu na rzecz którejkolwiek ze stron postępowania. W ocenie Sądu opinia ta została sporządzona przez

osobę o odpowiednim doświadczeniu oraz niezbędnej wiedzy teoretycznej. Poczynione przez biegłego ustalenia są jasne i w pełni zrozumiałe, a wyciągnięte wnioski i sposób rozumowania logiczne. Istotnym jest, że opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego żądanie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 805 § 1 i § 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Zauważyć trzeba, że strony umowy ubezpieczenia nie umawiają się o wypłatę sumy ubezpieczenia, lecz o zapłatę odszkodowania w wysokości odpowiadającej wysokości powstałej szkody.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości to, że strony łączyła umowa ubezpieczenia autocasco i w okresie jej obowiązywania nastąpiło zdarzenie objęte umową ubezpieczenia, w którego wyniku powstała szkoda.

Podstawą dochodzenia odszkodowania przez powoda jest art. 471 i nast. k.c.

W przypadku gdy postępowanie likwidacyjne jest prowadzone przez zakład ubezpieczeń obowiązek prawidłowego przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego w przypadku umowy ubezpieczenia autocasco jest wyłącznie obowiązkiem kontraktowym.

Zgodnie z art. 471 kc dłużnik może wykazywać, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności. Odszkodowanie za niewykonanie umowy dochodzone na podstawie art. 471 k.c. jest świadczeniem mającym powetować szkodę spowodowaną niewłaściwym działaniem lub zaniechaniem dłużnika. Jest to roszczenie o innym charakterze niż roszczenie o wykonanie umowy. Ma ono na celu wyrównanie uszczerbku wywołanego nieprawidłowym zachowaniem kontrahenta, a nie wymuszanie na nim zobowiązania zgodnie z treścią umowy. Kontraktowa odpowiedzialność dłużnika powstaje między stronami istniejącego zobowiązania, przy czym dotyczy to wszelkich stosunków zobowiązaniowych, bez względu na źródło, z którego one się wywodzą, a więc również o zobowiązanie wynikające z art. 805 kc. (zob. E. Gniewek: Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2006, s. 803).

W przedmiotowej sprawie należało zweryfikować czy pozwany nieprawidłowo wykonał swoje zobowiązanie wynikające z umowy ubezpieczenia pojazdu powoda, a polegające na obowiązku przeprowadzenia właściwe postępowania likwidacyjnego i wypłaty należnego odszkodowania.

Zgodnie z art. 817 k.c. Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, zdaniem Sądu, pozwany nieprawidłowo wykonał swoje zobowiązanie wynikające z umowy ubezpieczenia pojazdu, a polegające na obowiązku wypłaty należnego odszkodowania za szkody powstałe w pojeździe powoda.

Jak wynika z dokumentów przedłożonych do akt sprawy oraz zeznań świadka D. W. pozwany w toku trwającego postępowania likwidacyjnego był informowany o ujawnieniu innych uszkodzeń pojazdu i konieczności dokonania dodatkowych oględzin. Ponadto D. W. po naprawie pojazdu zgłaszał pozwanemu by przeprowadzono oględziny ponaprawcze samochodu. Pozwany pozwany nie skorzystał z tej możliwości pozwalając

wydać powodowi naprawiony pojazd. Pozwany nie podjął żadnych starań i działań w celu weryfikacji rzeczywistych kosztów naprawy samochodu powoda.

Powód wykazał, że poniósł szkodę w majątku polegającą na zapłacie kosztów naprawy pojazdu wraz z odsetkami na mocy wyroku zasądzonego wydane w sprawie sygn. akt I C1843/13 oraz poniesionych przez niego kosztów sądowych w tej sprawie, tj. zaliczki na wynagrodzenie biegłego oraz kosztów ustanowienia w sprawie profesjonalnego pełnomocnika. Fakt poniesienia szkody przez powoda i jej wysokość wynika z przedłożonych do akt dokumentów w postaci poleceń zapłaty i karty ewidencyjnej umowy zlecenia. Wbrew stanowisku pozwanego, powołany w sprawie dowód z opinii biegłego, dodatkowo potwierdził fakt, że szkoda w pojeździe powoda była szkodą częściową, a pozwany nieprawidłowo przeprowadził postępowanie likwidacyjne.

Istotnym jest, iż pozwany opóźnił się z wypłatą odszkodowania pomimo tego, że w aktach szkody były wszystkie wymagane dokumenty i dane pozwalające na wypłatę odszkodowania. W ocenie Sądu opóźnienie w wypłacie odszkodowania wynikało z zaniechań pozwanego, gdyż nie dołożył on należytej staranności w celu ustalenia kosztów naprawy pojazdu i terminowego wypłacenia odszkodowania.

Zważenia wymaga, że powód w niniejszym procesie udowodnił wszystkie przesłanki warunkujące odpowiedzialność pozwanego w oparciu art. 471 i nast. k.c.

Pozwany zaś w niniejszym procesie nie obalił domniemania, że nie ponosi odpowiedzialności za wyżej wskazane zaniechania. Działanie pozwanego doprowadziło do zwiększenia rozmiaru szkody powoda poprzez zapłatę odsetek ustawowych oraz kosztów poniesionych w toku sprawy sądowej o sygn. akt I C 1843/13. W ocenie Sądu zwłoka ubezpieczyciela była nieuzasadniona.

Pomimo poprawienia przez D. W. kalkulacji naprawy i wystawienia faktury opiewającej na kwotę wskazana już w prawidłowej kalkulacji pozwany, bez podjęcia jakichkolwiek działań celem zweryfikowania jakie są rzeczywiste koszty naprawy pojazdu odmówił wypłaty odszkodowania powołując się na kalkulację, która była obciążona błędem. Istotnym jest, że pozwany był poinformowany, że kalkulacja z dnia 2 września 2013 r. jest błędna, a D. W., bez zbędnej zwłoki- już 9 września 2013 r.- przesłał mu poprawioną kalkulację. Zwlekanie z wypłatą pełnego odszkodowania wydawało się więc tym bardziej nieuzasadnione.

W świetle powyższych okoliczności, Sąd uznał, że pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne nie zachowując należytej staranności, jakiej należałoby oczekiwać od profesjonalnego ubezpieczyciela i tym samym spowodował powstanie szkody po stronie powodowej, a to w postaci zwrotu kosztów naprawy pojazdu D. W. wraz z odsetkami oraz poniesionymi kosztami postępowania sądowego. Zgodnie z treścią art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W ocenie Sądu powód wykazał również związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem stanowiącym naruszenie zobowiązania a szkodą wedle art. 361 § 1 k.c. Gdyby bowiem pozwany prawidłowo wykonał swoje zobowiązanie wypłacając odszkodowanie na rachunek zakładu naprawczego, nie doszłoby do wytoczenia powództwa i nie powstałaby dodatkowa szkoda związana z obowiązkiem zapłaty odsetek ustawowych i kosztów związanych z wynagrodzeniem biegłego oraz wynagrodzeniem pełnomocnika.

O należnych odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 1 sierpnia 2015 r. na podstawie art. 481 § 1 k.c.

Na marginesie należy podnieść, iż odsetki ustawowe wynikają z ustawy i są niezależne od poniesionej z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia szkody, co wprost wynika z § 3 art. 481 k.c, przy czym, słowo „nadto” użyte w

wyżej wskazanym przepisie należy interpretować jako „oprócz ” kwoty odsetek, a nie „ponad” kwotę odsetek. Dodać także trzeba, iż czym innym jest szkoda w postaci równowartości odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie przez powoda kosztów naprawy pojazdu z tytułu wykonania przez serwis naprawczy umowy o dzieło, czym innym są natomiast odsetki ustawowe za czas opóźnienia powstałe w związku, iż pozwany ubezpieczyciel nie wypłacił w terminie roszczenia odszkodowawczego. Oba roszczenia powstają na różnych płaszczyznach materialno – prawnych, zatem niezależnie od siebie.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził zgodnie z żądaniem powoda (pkt. I wyroku).

O kosztach postępowania sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - zgodnie z zasadą ponoszenia odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał sprawę w całości, a więc na nim ciążył obowiązek zwrotu powodowi poniesionych kosztów procesu.

Natomiast w punkcie III i IV wyroku nakazano zwrócić stronom niewykorzystane zaliczki wpłacone na poczet wynagrodzenia biegłego.

SSR Agnieszka Pręcerek